

Τυφλόμυγα

*Όταν, κατά την έναρξη της περιόδου του Διαφωτισμού, το Κράτος όριζε τη Λογική
Η Λογική αδειοδοτήθηκε από το Κράτος να ορίσει τον εαυτό της ως τον μόνο σοφό
Γνώριζε πως δεν γνώριζε τίποτα
Γνώριζε πως παρουσιάζει ως «ορθό» τον παράφρονα εαυτό της
Γνώριζε πως οδηγεί τον Κόσμο στη Σκιά της γνώσης και όχι στην ίδια τη Γνώση...*

Paul-Michel Foucault

Ο 15ος αιώνας εγκαινιάζεται ως «Η Εποχή της Εξερεύνησης» και τον 17ο αιώνα το Κίνημα του Ορθού Λόγου ευαγγελίζεται απαλλαγή από δογματικές επιρροές.

Ο Άνθρωπος θεωρώντας την πνευματική σκευή του εξαιρετικά πλήρη αξιώνει τη διάπλαση του βίου του δια της παρεμβάσεως σε όλα τα φυσικά ζητήματα χωρίς κανέναν σεβασμό. Προτάσσοντας ως κύριο χαρακτηριστικό προόδου και πανάκειας την ανθρώπινη «Διάνοια» θεμελιωμένη σε μία «επιστημονική γνώση», η οποία αντιμετωπίζει την ψυχή ως «επομένη φερομένοις τοῖς πράγμασι», ότι ακολουθεί την Πραγματικότητα δηλαδή, και ως εκ τούτου εξοβελίζοντας τον εμπειρισμό & την αισθησιοκρατία στα άδυτα του αναξιόπιστου, επιβλήθηκε ένας πνευματικός βαρβαρισμός, που απαιτεί έκτοτε την άνευ όρων σύμπλευση ή υποταγή.

Είναι η εποχή, κατά την οποία οι γυναίκες-θεραπεύτριες καίγονται στην πυρρά ως «Μάγισσες» και η «γνώση» επαγγελματοποιείται με ανδροκρατικό τρόπο. «Επιστημονικοί Λόγοι» εκείνης της περιόδου περιγράφουν το ανθρώπινο σώμα πλέον σαν μηχανή:

- τα χέρια θεωρούνταν μοχλοί
- η καρδιά αντλία
- οι πνεύμονες φυσούνα
- τα μάτια φακοί
- η γροθιά σφυρί

Ο René Descartes στον «Λόγο περί της μεθόδου» διατείνεται ότι «το σώμα δεν είναι παρά μια συλλογή από μέλη και για το θάνατο του σώματος δεν πρέπει να θρηνεί κανείς παραπάνω απ' ό,τι για το σπάσιμο ενός εργαλείου».

Είναι η εποχή, κατά την οποία επιχειρείται η «σπουδαιότητα» των υπολογισμών. Άνθρωπος και Φύση κερματίζονται σε «αντικειμενικά πεδία ουδέτερης γνώσης», πράγμα αδύνατον βέβαια όσο και καταστροφικό και τις συνέπειες τις βλέπουμε στον 21ο πλέον αιώνα. Το Σώμα δεν μπορεί να είναι ένα «σύστημα προβλέψιμο εστιασμένο σε συγκεκριμένο πρότυπο κοινωνικής συμπεριφοράς», αποκομμένο από τις μοναδικές-ατομικές του εμπειρίες & αισθήσεις, Η έννοια της Φύσης είναι εξαιρετικά σύνθετη, και στις διαδικασίες του ανθρώπινου οργανισμού αλλά και στην αλληλεπίδρασή του με το περιβάλλον το άρητό της προηγείται των Ιερατείων Εκκλησίας, Κοινωνίας, Κράτους ή Επιστήμης.

Κάθε προσπάθεια προσδιορισμού της Φύσης καταλήγει μοιραία σε αποδοχή συγκεκριμένου πολιτισμού από συγκεκριμένο πολιτικό φορέα, αυτό που ονομάζουν οι άνθρωποι «λαό», και ενέχει τον κίνδυνο «völkisch» ή «communiste» κοσμοαντίληψης, ιστορικά οι μεγάλες φόρμες Ολοκληρωτισμού, εθνικοσοσιαλισμός, κομμουνισμός, φασισμός, συνδέθηκαν άρρηκτα με την «επιστήμη».

Ο βιολόγος Raoul Francé επιχείρησε την επανασύνδεση βιολογικών με τις κοινωνικές κατηγορίες λέγοντας πως βάσει των «νόμων της ζωής» = «Lebensgesetze» η φυσική τάξη καθορίζει την κοινωνική. Στο όνομα της επιστήμης ο άνθρωπος προέβη στην «αδιαμεσολάβητη προσαρμογή των βιολογικών εννοιών στα κοινωνικά φαινόμενα», κάτι που αξιοποιήθηκε για την δικαιολόγηση, όχι μόνο της ολοκληρωτικής κοινωνικής τάξης του Τρίτου Ράιχ, αλλά και της επεκτατικής πολιτικής του Lebensraum, σχέδιο αποικιοποίησης του «ζωτικού χώρου» στην Ανατολική Ευρώπη υπό τον κομμουνισμό.

Η παραφροσύνη του Διαφωτισμού εδράζεται στην κατασκευή του προγραμματικού του Λόγου και είναι η στιγμή που ο άνθρωπος αναγορεύει ο ίδιος τον εαυτό του ως απόλυτο Ον, που «δημιουργεί ιστορία», κι επομένως «αξίζει» το χρίσμα του Υποκειμένου για να οικειοποιείται τον χρόνο και να ορίζει ως αντικείμενο όλα τα υπόλοιπα, ακόμη και τον εαυτό του, και κατά το δοκούν.

Δεν είναι τυχαίο που ο John - Edward Acton, Ρωμαιοκαθολικός ιστορικός, αναφέρει το 1896 στην έκθεσή του προς τα μέλη της Επιτροπής του Cambridge ότι «Είναι μιά μοναδική εύκαιρία νά καταγραφεί η πληρότητα της γνώσης συνοδευόμενη από ασφαλή συμπεράσματα, αν και σε αυτή τη γενιά δεν μπορούμε να έχουμε εσχατολογική ιστορία».

Η χρήση και μόνο του όρου «εσχατολογικός» όριζε την οπτική του ανθρώπου επί των γεγονότων ως «καθολική».

Η ομαδοποίηση αυτών των ex nihilo ορισμών θεσμοθετήθηκε σε «επιστημονικούς κλάδους», οι οποίοι εκδημοκρατίζονται μετά τις επαναστάσεις ως φορείς του Κράτους.

Η επιστήμη αρπάζει το άγιο δυσκοπότερο από τα θρησκευτικά ιερατεία και ως άλλη πορφυρογέννητη «αυτάρκης και περίκλειστη ενδιατριβή», αλλά αποκομμένη από τον κόσμο και τα προβλήματά του, βαυκαλίζεται για τη δημιουργία:

- μιας «Ψυχολογίας» χωρίς ψυχή
- μιας «Ανθρωπολογίας» χωρίς άνθρωπο
- μιας «Δικαιοσύνης» χωρίς Δίκαιο
- μιας «Ιατρικής» χωρίς ίαμμα

Και ενώ ο άνθρωπος στην ολότητά του είναι πάντα «κάτι πολύ περισσότερο απ' αυτό που ο ίδιος συνειδητοποιεί», η εξ αντικειμένου θεώρηση δημιουργεί ένα τεράστιο ρήγμα ανάμεσα στις «βεβαιότητες», που βιαίως και χωρίς απόδειξη επιβάλλει, και στην Α-λήθεια. Η αίσθηση δυνάμεως και θριάμβου είναι εικονική και στηρίζεται στην κατασκευή μαζών.

Με την έλευση του Διαφωτισμού αρχίζει η επιστάμμενη σύσταση κρατών = *civitas*, υποχρεώνονται δηλαδή μεμονωμένα άτομα σε «κατάσταση δικαίου = *status civilis*», η οποία, υποτίθεται, αφορά στο «κοινό συμφέρον». Αυτός είναι ο προσφορότερος τρόπος, ώστε το *ego cognito* του ανθρώπου να αποκλείσει τον εαυτό του από κάθε εξωτερικό κριτήριο, διευρύνοντας ταυτοχρόνως την ισχύ του ανεξέλεγκτα.

Ο Γαλιλαίος και ο Νεύτωνας εισάγουν τον όρο «επιστημονικός νόμος» και έκτοτε ο άνθρωπος θέλοντας να επιβεβαιώσει την «επιστημονικότητα» του κάθε επιβαλλόμενου προτύπου, το αναγάγει σε νόμο, ο Μαρξ στην εισαγωγή του Κεφαλαίου διατείνεται ότι ανακάλυψε τον «οικονομικό νόμο κίνησης της σύγχρονης κοινωνίας».

Ο Άνθρωπος ξεκινά ως «Πολιτικό Ον» στην Ελληνική Σκέψη αλλά παραλλάσσεται σε «Κοινωνικό Ον» από τον Σενέκα και καθιερώνεται από τον Θωμά Ακινάτη ως «*Homo est naturaliter politicus, id est socialis* = Ο Άνθρωπος είναι εκ φύσεως πολιτικός, δηλαδή κοινωνικός».

Πρόκειται για μία υποκατάσταση του «κοινωνικού» στη θέση του «πολιτικού», διότι το «πολιτικό Ον» σήμαινε ότι οι αποφάσεις εδράζονταν στον Λόγο και την Πειθώ και όχι στη Βία και τον καταναγκασμό, όπως συνέβαινε με τις βαρβαρικές αυτοκρατορίες.

Ομοίως συναντάμε άλλη μία θεμελιώδη παράφραση του ορισμού του Ανθρώπου ως «Ζώου Λόγον έχοντος» σε «*animal rationale*». Ο «έχων Λόγον» στην ελληνική σκέψη δεν συνιστά τον βαστάζο της Λογικής αλλά αναδεικνύει τη στάση ζωής, όπου ο Λόγος είναι ακρογωνιαίος λίθος ανταλλαγής στον δημόσιο χώρο, ο οποίος διαχωρίζεται κατηγορηματικά από τον ιδιωτικό.

Η Κοινωνία βρίσκει την πολιτική της μορφή στο εθνικό κράτος και υποκρύπτει έναν ρόλο *dominus* πάνω στο Άτομο, όπως ο *pater familias* στον ιδιωτικό χώρο. Στην πραγματικότητα με τις παρανοήσεις αυτές, εσκεμμένες κατά τη γνώμη μου από τη ρωμαιοχριστιανική ιδεολογία, μεταφέρεται η «τελεία» εξουσία του αρχηγού της Οικογενείας πάνω στους δούλους της, στα ευρύτερα μέλη της επικράτειας ενός κράτους ή φέουδου.

Πρόκειται για τη «συλλογική οικιακή οικονομία», όπως την κατονομάζει η Arendt, το σύνολο δηλαδή των οικονομικά οργανωμένων οικογενειών ως πιστό αντίγραφο μίας «υπερ-ανθρώπινης οικογένειας» με την πολιτική της μορφή στο έθνος.

Με αυτόν τον τρόπο όμως το κράτος αξιώνει «δικαίως» τον παρεμβατικό του ρόλο στην Εστία. Η Πόλις στην αρχαιότητα δεν μπορούσε να παραβιάσει την ιδιωτικότητα των πολιτών, όχι ως «ατομική ιδιοκτησία», όπως έχει περάσει στον σύγχρονο νομικισμό αλλά επειδή ένας άνθρωπος χωρίς τον ατομικό του πυρήνα στιβαρά ιδιωτικό είναι εξ ορισμού και φύσει αδύνατον να συμμετέχει στις υποθέσεις της δημόσιας σφαιράς, είναι δούλος.

Ο νομικισμός αυτός, παρ' όλο που κατά τον 20ο αιώνα αρχίζει να δίνει τη θέση του στην «υπόθεση», στην ουσία δεν φθίνει. Απλώς μεταμφιέζεται με σκοπό να κάμψει τις εύλογες, αν και μεμονωμένες, αντιδράσεις. Το «εμπειρικό υλικό», που επικαλούνται οι «επιστήμονες» και ορίζουν ως «γεγονός», πάνω στο οποίο στηρίζουν την «κυκλική» ή «αμφίτροπη», όπως συχνά θέλουν να την ονομάζουν, «απόδειξη», είναι εκ των πραγμάτων ελλιπές, όχι μόνο «στατιστικά», αφού το δείγμα συνήθως υπολείπεται της διάθλασής του, αλλά και λόγω της αποστέωσης, την οποία έχει υποστεί κατά την ορθολογική διαδικασία, και αυτό ισχύει ιδιαίτερα για τις θεωρητικές τυπολογίες, οι οποίες επιβάλλονται από το κράτος ως «επιστήμες».

Όσο λιγότερο συγκροτημένη είναι μια επιστήμη ή ένα ιδεολογικό μόρφωμα θεσμοθετημένο σαν επιστήμη, τόσο περισσότερο τείνει να νομιμοποιηθεί προσφεύγοντας σέ γενικές «μεθοδολογικές βάσεις», οι οποίες διατυπώνονται έξω από συνθήκες ύπαρξης μιας «αντικειμενικής» πρακτικής, επειδή συνίστανται, είτε εμπειρικά είτε φορμαλιστικά, σε συλλογή-ανάλυση μιας προϋπάρχουσας πληροφορίας, η οποία μετά την καταγραφή της παρουσιάζεται ως «επιστημονικό δεδομένο».

Η «μεθοδολογία των ανθρωπιστικών επιστημών» εκπληρώνει τη χαρακτηριστική λειτουργία να εξασφαλίζει την «αντικειμενικότητα» μιας «ανακάλυψης» μέσα από τήν κατασκευή ενδείξεων, διότι αυτό που ονομάζει «έννοια» είναι μια «οντότητα εκπεφρασμένη σε ασαφείς ορούς» που «παράγει επιστημονικά γεγονότα», γεγονός που οδηγεί:

- τους κανόνες μιας τέτοιας μεθοδολογίας να γίνονται μαγικές συνταγές, επικυρωμένες θεσμικά
- τα επιστημολογικά μοντέλα να μεταβάλλονται σε βαθιά ριζωμένα επιστημολογικά εμπόδια
- τη «συλλογή των δεδομένων» να μετατρέπεται σε πραγματική θρησκεία, που διεκδικεί θεσμικό ρόλο

Στην πραγματικότητα πρόκειται για «εργασίες κοινωνικής στατιστικής» με ταξινομητικό πρόσημο, που περιγράφουν διαδικασίες και καταστάσεις με βάση το καταστατικό της διοικητικής πρακτικής αλλά αφ' ενός εξυψώνονται ως «επιστήμη» και αφ' ετέρου νομιμοποιείται γραφειοκρατικά η «απαγόρευση αμφισβήτησης» του ιδεολογικού τους περιεχομένου.

Δόκιμο σε αυτό το σημείο να διευκρινιστεί η υλιστική επέμβαση της μαρξιστικής θεωρίας στην εκπαιδευτική διαδικασία, με αποτέλεσμα την de facto και ad hoc προλεταριοποίηση, αφού το πρόβλημα των «κριτηρίων αλήθειας» προς απελευθέρωση του Ανθρώπου μετατρέπεται σε ανάλυση:

- συνθηκών παραγωγής
- συσχετισμού δυνάμεων
- κρίσης ιδεολογικών συνιστωσών
- ταξικών πειραματισμών
- κυβερνητικών μετασχηματισμών

Στον 21ο αιώνα είναι κάτι παραπάνω από βέβαιο ότι οι επιστήμες δεν μπορούν να γίνουν αποδεκτές παρά μόνο ως μετρίας ικανότητας ιχνηλάτες μιας ατραπού σαν αυτή της Γνώσης, όπως ακριβώς αποφαινόμαστε και για κάθε θρησκευτικό ή πολιτικό δόγμα.

Καμία θεωρία δεν μπορεί να καταξιωθεί ως αληθής ή, έστω, ως πιθανώς αληθής, όποια τεκμήρια κι αν προσκομιστούν, επειδή στηρίζονται σε παρατηρησιακές αποφάνσεις, οι οποίες εξαρτώνται πάντα από κάποια θεωρία και είναι επισφαλείς.

Η γοητεία του αυθαίρετου φανατισμού είναι κοινωνικό φαινόμενο, η Κοινωνία έχει την τάση να καθηλώνεται από την ολοκληρωτική νοοτροπία, φαίνεται από τη ροπή του όχλου προς τις πράξεις της βίας, είτε το έγκλημα διαπράττεται εναντίον ανθρώπων, που «δεν ανήκουν στην ιδεολογία» είτε το τέρας αρχίζει να «καταβροχθίζει τα δικά του μέλη».

Ο Ολοκληρωτισμός έχει τις ρίζες του στον ανατολικό δεσποτισμό, μηχανισμός που οργανώνει μάζες ανεξαρτήτως συμφερόντων των μελών συσσωρεύοντας εξουσία και καταστρέφοντας ανθρώπους.

Τα φανατισμένα μέλη υπόκεινται σε απόλυτο κομπορμισμό, σε σημείο που να μην αποδέχονται τη βιωματική εμπειρία πλέον ακόμη κι αν αυτή είναι βασανιστήριο, κάτι που προλείανε με αυτόματο τρόπο την υπαγωγή τους ομοίως και στις αυταπάτες της δημοκρατίας:

- πεποίθηση ότι ο «Λαός» συμμετέχει στη διακυβέρνηση και ότι οι «Πολίτες», αν δεν πρόσκεινται στο ένα ή στο άλλο κόμμα, είναι πολιτικά αδιάφορες ή ουδέτερες
- πεποίθηση ότι οι μάζες συνιστούν τον εκλογικό φόντο της πολιτικής ζωής

Στην ουσία η Δημοκρατία στηρίζεται στους φανερούς και διαρθρωμένους θεσμούς αλλά ταυτοχρόνως και στη σιωπηρή επιδοκιμασία ή ανοχή των ασπόνδυλων-πεπεισμένων στρωμάτων, επειδή οι κοινοβουλευτικές πλειοψηφίες είναι πλασματικές και αυτό αποτυπώνεται στα ποσοστά της αποχής στην εκλογική διαδικασία.

Παρ' όλο που η Δημοκρατία προτάσσει ως «βασικό στήριγμά» της την «ισότητα των πολιτών απέναντι στο νόμο», αποκτά το αληθινό νόημα και την οργανική της λειτουργία κυρίως όταν οι πολίτες «αποτελούν μία κοινωνική ή πολιτική ιεραρχία». Η κατάρρευση του συστήματος των τάξεων ως «κοινωνική και πολιτική ιεραρχία», που ευαγγελίζονται τόσο Εθνικοσοσιαλιστές όσο και οι Μπολσεβίκοι, δημιουργεί το «μαλθακό σώμα ανεπίδεκτο ελευθερίας» επειδή δεν επιτυγχάνει παρά την αυτονόμηση & τη δεσπόζουσα θέση του θεσμού ως προς τους υπηκόους, οι οποίοι παραμένουν «ισότιμα» μεν «διαφορετικά» δε υλικοτεχνικά γρανάζια.

Στην πραγματικότητα είναι ελάχιστος σημασίας αν ο Ολοκληρωτισμός θα οργανώσει τις μάζες στο όνομα της φυλής, της κοινωνικής τάξης, των νόμων της φύσης, των οικονομικών επιδιώξεων ή της νόρμας της διαλεκτικής, επειδή η «αδιαφορία για τα Κοινά & η ουδετερότητα απέναντι στην πολιτική» δεν αντανακλούν σε επαρκείς λόγους «ανόδου» του Ολοκληρωτισμού.

Η αρχική «απάθεια» εύκολα μεταλλάσσεται σε διεκδίκηση μονοπωλίου, αρκεί να διαφαίνεται στον πυρήνα του αιτήματος ένα όφελος, το οποίο συνήθως είναι η επιβίωση. Το «μελόδραμα της διαφοράς» έχει την «εντατική προσωμοίωση του Άλλου» στο Χρηματιστήριο των δομικών αξιών. Εκεί που περιμένεις τον Άλλον, έρχεται ο Ίδιος. Όλη αυτή η μαύρη αγορά της ετερότητας μέσα στους θεσμούς των «ισοτίμων» καθιστά το αντικείμενο διάφανα διαδραστικό, διαθέσιμο δηλαδή για όλους τους πιθανούς συνδυασμούς, επειδή η διάδραση ανήκει στο μέσον, η κρατική μηχανή αποφασιίζει ποιες αναμονές θα διαδράσουν και σε ποια περίπτωση.

Οι δημεγέρτες, που οργάνωναν τον όχλο του 19ου αιώνα, δεν διαφέρουν καθόλου τόσο ως προς τη νοοτροπία όσο και ως προς τους στόχους τους, από τους ηγέτες των μαζικών κινημάτων του 20ου αιώνα και των προπαγανδιστικών trolls, που ομαδοποιούν-συλλογικοποιούν «followers» στα socials τον 21ο αιώνα.

Τα κριτήρια του «μαζανθρώπου» δεν καθορίζονται ούτε από την «τάξη» ούτε από την «πολιτική αντιπροσώπευση» αλλά από διάχυτες επιρροές, που σπέρνει το Κράτος ως «κοινό συμφέρον» όλων των «τάξεων».

Στους κόλπους της κάθε μιας το ανήκειν υπονοεί συγκεκριμένες υποχρεώσεις και δικαιώματα αλλά κυρίως ενορχηστρώνει την κοινωνική ποδηγέτηση του Ατόμου ως προς την ανάληψη της ευθύνης του, διττής ερμηνείας εχέγγυο τόσο για τα Κόμματα, που το υποκινούν όσο και για τους ανθρώπους, που απεκδύονται το φταίξιμο.

Όταν πέσουν τα παραπετάσματα της «τάξης» ως προστατευτικό όπιο, δημιουργούνται άμορφες μάζες, που, αν και απογυμνώνονται ενώπιόν τους κατεστημένες δυνάμεις & κόμματα ως ηθικά ύποπτα και απατηλά, αντί να εκτιναχτούν στο αληθινό επίπεδο ελευθερίας, εγκλωβίζονται σε μία εγωκεντρική πικρία, μαγιά ή φερέφωνο Ολοκληρωτισμού, ακριβώς επειδή έχουν συγκροτηθεί πάνω σε συνειδητά οργανωμένη συνενοχή.

Το σημαντικό για το Κράτος είναι η λείανση της διαχωριστικής γραμμής ανάμεσα στον διώκτη και τον διωκόμενο, ανάμεσα στον ένοχο και στον αθώο, ανάμεσα στο δολοφόνο και στο θύμα. Απεκδύομενοι οι άνθρωποι την ευθύνη τους χάνουν το ηθικό τους πρόσωπο, το οποίο μόνο μέσα στην ατομικότητά τους μπορεί να ευδοκιμεί ατόφιο και γι' αυτό το Κράτος πάντα επιδιώκει να αχρηστεύσει τη μοναδική ταυτότητα του καθενός. Μόλις παροπλιστεί αυτή η μοναδικότητα, οι άνθρωποι μεταμορφώνονται σε συνένοχα ανδρείκελα. Ο διάκοσμος συνιστά πλέον τον αυτοσκοπό τους ως ενεδρεύοντες μεταμφιεσμένοι, που χτίζουν ρυθμιστικό ιδεώδες πάνω σε σαθρούς κίνες δικαιωμάτων για το «*μεθοδολογικό αίτημα της αξιολογικής ελευθερίας*», παρόμοια σύζευξη κανονιστικότητας και ορθολογισμού σαφώς δεν πηγάζει από την Ελευθερία.

Το Κράτος δημιουργεί κανόνες, όχι πάντα υπό την έννοια ότι τους επινοεί ή τους διατυπώνει πρώτο, αλλά υπό την έννοια του «*τυπωθήτω*», διαδικασία έγκρισης.

Με την εφαρμογή των νόμων, τους οποίους διαχέει ως «*αρχές*» πλέον, επιτελεί το έργο της «*προστασίας*», το οποίο για να επιτευχθεί χρειάζεται πρωτίστως η διαμόρφωση της κοινωνικής σκηνής, η οποία θα ενσωματώσει τους νόμους κι επομένως θα τους αναπαράγουν τα «*κοινωνικά όντα*» πια ως «*συμμόρφωση*» μεταξύ τους και προς τους «*αδιάλλαχτους ταραχοποιούς*».

Η εξουσία, για να μπορέσει να αναπαραχθεί, διαιρείται σε κακέκτυπα, πανομοιότυπος εκφυλισμός με τη Βία, η οποία στην αρχαϊκή εποχή ήταν έστω «*ενθουσιωδώς θυσιαστική*», ενώ η υπερνεωτερικότητα τη μετατρέπει σε τρόπο.

Είναι μία «*βία-ομοίωμα, που συγκινεί με την κρυψινόιά της*», όπως αναφέρει ο Baudrillard. Δεν είναι μία ευθεία αναμέτρηση, επειδή ο εχθρός συνίσταται στην «*ανθρωπιστική νωθρότητά*» του κι επομένως εισάγει την ανθρωπότητα πια στον «*έλλογο δεσποτισμό*», ο οποίος δημιουργεί συνθήκες «*ανωμαλίας*» για να δικαιολογήσει την κατίσχυση επί των μαζών.

Η «*ανεργία*», ας πούμε, «*παρουσιάζει μία κατάσταση ανώμαλη*», επειδή αντλεί το σημασιολογικό της φορτίο από τη μεθοδευμένη αντίληψη των μαζών «*να προσδιορίζουν τα μέλη τους ως παραγωγούς*», κάτι που αυτόματα γίνεται το «*μοναδικό κλειδί*», όπως στηλιτεύει ο Bauman, για την «*επίλυση όλων των ζητημάτων*»:

- Κοινωνικά αποδεκτή ταυτότητα
- Εγγυημένη κοινωνική θέση
- Ατομική επιβίωση
- Συνυποδήλωση της κοινωνικής τάξης

Είναι τα «*Sollen, τα πρέπει, της Ιδέας που αναζητούν την αυτοπραγμάτωσή τους*», όπως ορθά ισχυρίζεται ο Siegfried Kracauer.

Αν σκεφτούμε ότι τόσο στα ναζιστικά στρατόπεδα όσο και στα γκουλάγκ ως βασικό μέσο πειθάρχησης και φρονηματισμού χρησιμοποιήθηκε η εξαντλητική εργασία, εύκολα συνάγεται ότι ο κάθε κλώνος του Ολοκληρωτισμού ευαγγελίζεται «κατάργηση μιας συγκεκριμένης μορφής διακυβέρνησης» αλλά στην ουσία εκτείνει την ακτίνα δράσης του και ενώ αρχικά οι εξουσίες, που προκύπτουν κατά τη μετάβαση απ' τον έναν κλώνο στον άλλο, φαίνονται «εύθραυστες και ασταθείς», μέσα τους υποβόσκει μεγαλύτερη ισχυρότητα από τις άρτι αναποδογυρισμένες.

Αυτή η εναλλαγή των κλώνων παγιώνει τις προϋποθέσεις εκμηχάνισης του Ολοκληρωτισμού και συρρίκνωσης του ανθρώπου, ο οποίος επιδιώκει τον εξορθολογισμό της ζωής σε χωροχρονικό πλαίσιο με αποσπασθείσα τη νόησή του, αυτο-προσδιορίζεται αυτόματα δηλαδή ως «περιττός». Πρόκειται για μία απόρριψη του Είναι του, επειδή ακριβώς μέσα στο οικοδόμημα της «μοναδικής του βασιλείας», που ο ίδιος ανήγειρε, αφού πρώτα εξόντωσε ή υποβίβασε κάθε άλλο πλάσμα, όρισε και τον εαυτό του αναλώσιμο.

Όλες οι Θηριωδίες συντελούνται πάνω στο εχέγγυο της δογματοποίησης αυτής της «αναλωσιμότητας» για να έχουν άλλοθι, όταν πετούν χιλιάδες ανθρώπους σε κενοτάφια ή χωματερές. Ολόκληροι πληθυσμοί με κατηγοριοποιημένα τα χαρακτηριστικά ή τις συμπεριφορές τους κρίνονται ως «μη-απαραίτητοι», ως «άχρηστοι». «Όσο προσπαθεί να ανταποκριθεί στα πράγματα μέσω των μαθηματικών, ο άνθρωπος μετατρέπεται ο ίδιος σε μαθηματικό γεγονός του Χώρου & του Χρόνου» κατά τον Kracauer.

Είναι ο «Ίσκιος» του ανθρώπου, όπως διαλύεται σε μια σειρά οργανωτικά απαιτούμενων δραστηριοτήτων μέσα σε προκαθορισμένες συντεταγμένες, όπου η υποχρεωτική-μονολιθική επίσημη Ιδεολογία θεσμοποιείται προς έγκαιρη πάταξη κάθε φυγόκεντρου τάσεως. Οι μάζες συγκροτούνται με την πλήθυνση των «Ίσκιων», επειδή η νομικιστική εξίσωσή τους δημιουργεί αδιαφοροποίητα στοιχεία, που χρειάζονται το «Κράτος-Κηδεμών».

Με την εμφάνιση μιας νέας ρέπλικας Ολοκληρωτισμού, χτίζεται απλώς ένα άλλο σύστημα καταπίεσης, το οποίο φέρει το πρόσημο μιας «επανάστασης» για να καταστεί πιο εύπεπτο από τους «Ίσκιους».

Τόσο οι Κλώνοι όσο και οι Ίσκιοι τρέφονται από την αγωνία της επιβίωσης. Ο άνθρωπος είναι πανέτοιμος να σκοτώσει όποιον του «αντιτίθεται», όποιον «του κόβει το δρόμο», όπως θανατώνει και διαμελίζει το ζώο για να φάει. Οι Θηριωδίες αποδεικνύουν ωστόσο ότι η Εξουσία έχει ανάγκη τη συνεχή αίσθηση θριάμβου, η οποία επιβιώνει μέσα από την παρουσία της «υποτέλειας του εχθρού». Χρειάζεται «τρόπαια» να τα αφοπλίζει, να τα ακρωτηριάζει, να τα περιγελά.

Η άσκηση βίας πάνω στο Άτομο αποτελεί προνομιακό όπλο κάθε Εξουσίας. Από το «*crimen majestatis* = έγκλημα καθοσιώσεως» της ρωμαϊκής αυτοκρατορίας έως το «*Hochverrat* = εσχάτη προδοσία» του Ναζισμού και τους «εχθρούς του Λαού» του Κομμουνισμού, το υπερτροφικό Κράτος εκφράζεται με την εκμηδένιση του Ατόμου, την καταστολή της διαφωνίας, την ποινικοποίηση των αμφισβητήσεων. Το σύνδρομο του βασανισμού συντρέπει την «κοινωνική ευρυθμία» από τη γέννησή της. Για να επιβιώσει το «κοινωνικό συμφέρον» επινοεί την ακραία φρικαλεότητα πριν από την εκτέλεση, με τον Άνθρωπο πάντα ως αμφίστομη παρουσία εξουσιαστική αλλά και πολύ συχνά εξουσιαζόμενου.

Η διεθνής κοινωνία επιτρέπει την ανάληψη δράσης με στόχο την πραγμάτωση της οικονομικής δικαιοσύνης. Η δράση αυτή όμως δεν εμπλέκει μεμονωμένα άτομα αλλά πραγματοποιείται με τη μεσολάβηση κυρίαρχων κρατών, χώρες-δωρητές και διεθνείς οργανισμοί, ας πούμε, οι οποίες μεταφέρουν πόρους όχι απ' ευθείας στους αναξιοπαθούντες, αλλά στις κυβερνήσεις των κρατών, όπου αυτοί είναι πολιτογραφημένοι.

Είναι αδόκιμο να μιλάμε για «έσχατο ηθικό στόχο», επειδή η διαδικασία τελείται σύμφωνα με τους σκοπούς του «δωρητή» και εναπόκειται στις κυβερνήσεις να ορίσουν τα κριτήρια βάσει των οποίων θα γίνει η διανομή των διακινούμενων αγαθών.

Αυτό είναι ένα μικρό παράδειγμα «ευνομίας» προς διατήρηση της διεθνούς «ασφάλειας».

Ο απόλυτος τρόμος λοιπόν δεν αποβλέπει στη διατήρηση της «τάξης», κάτι που θα εξυπηρετούσε το αφήγημα της αντιπαλότητας των ιδεολογιών, αλλά στην πάταξη των αυθόρμητων ενστίκτων, της Ελευθερίας, ώστε να μετατρέπονται οι άνθρωποι σε «κινητήριους μάντες της ιστορίας», όπως αναφέρει η Arendt.

Στον 21ο αιώνα μπορούμε με βεβαιότητα να μιλούμε για «αντι-ανθρώπινο φρόνημα» της ανθρώπινης «Διανοίας», η οποία:

- γενοκτόνησε κάθε επιμέρους κουλτούρα
- αφάνισε τεράστια αποθέματα βοτανικών & ιατρικών γνώσεων ή τα σφετερίστηκε στο πλαίσιο μιας βιομηχανικής πατέντας
- εχθρεύτηκε θανάσιμα διαλέκτους
- συμπεριφέρθηκε κτηνωδώς και περιφρονητικά προς τη Φύση
- παρενέβη βάνουσα στη σύνδεση του ανθρώπινου πεπρωμένου με μακρές θεάσεις «αφηρημένου ημερολογιακού χρόνου»
- χρησιμοποίησε μεθόδους αποτρόπαιου βασανισμού και νοσηρής επίνοιας κακουργίες για να εξοντώσει ανθρώπους

«Η επιστήμη πολέμησε εξ αρχής την αίσθηση απελευθέρωσης φυλακίζοντας τον Νου σε Ιδεολογίες και καταστέλλοντας την κριτική μέσω θεσφάτων» αναφέρει ο Lewis Mumford και αυτό διαπιστώνεται στην ασυμμετρία ανάμεσα στις ιδεατές διακηρύξεις, που έφεραν οι «επαναστάσεις του Διαφωτισμού», και τα πραγματικά επιτεύγματα. Πράγματι οι ανθρώπινες χωματερές είναι περισσότερες και ο μαζάνθρωπος μορφωμένος. Η «επιστημονική» γνώση ενσταλλάσσεται στο μυαλό του ως απόθεμα κοινοτοπιών & προκαταλήψεων, με αποτέλεσμα να τον οδηγεί μία εγγενής συνείδηση περιορισμών της κριτικής του ικανότητας.

Η σύγχρονη ρέπλικα ολοκληρωτισμού θροιάζεται πάνω στην «επιστημονική αντικειμενικότητα» των αριθμών και διατάζει «θυσία» των πολιτογραφημένων. Η «γραμματοσύνη» όμως είναι μία «ποιότητα συνείδησης» και όχι απλώς κατάκτηση μιας ηθικά ουδέτερης τεχνικής. Οι λέξεις φέρουν επίσης ηθικό βάρος ως φορείς συνειδήσεως, επειδή καλύπτουν ή άποκαλύπτουν κάτι. Οι έννοιες της Ηθικής είναι εντελώς σχετικές όμως για τον σύγχρονο άνθρωπο, ο οποίος, κάθε φορά που καταλήγει υπόλογος με το χέρι οπλισμένο, απλώς ταυτίζει τον εγκληματικό πραγματισμό με την «αντικειμενικότητα της επιστήμης».

Όλα τα σύγχρονα πολιτειακά συστήματα διαθέτουν διαχωρισμένο όργανο εξουσίας και ως εκ τούτου κανένα αίτημα δεν τίθεται ως «ηθικό» αλλά ως «αποτέλεσμα της πορείας-εξέλιξης των παραγωγικών δυνάμεων», οι οποίες συνιστούν ξεκάθαρα απόρροια της εμφάνισης του Κράτους, εξαναγκαστική εξουσία εντός των ορίων ενός θεσμού, που λειτουργεί ως όργανο μετάδοσης του νόμου και, υπό τις ιδιότητες αυτές, ως μονοπωλιακός φορέας της βίας και κάτοχος των μέσων εξαναγκασμού & καταμερισμού της εργασίας.

Το μοναδικό δηλαδή «πάθος» του ανθρώπου πλέον είναι η εργατική σκλαβιά και αυτό αποδεικνύεται από τα ποσοστά συναίνεσης στις μεθόδους κρατικής επιβολής, αν και συχνά μελετητές το παρουσιάζουν ως «προϊόν τρόμου» για να δίδεται άλλοθι στις μάζες αλλά και στους «διανοούμενους», που κάθε φορά προσυπογράφουν το εκάστοτε μανιφέστο εξαναγκασμού.

Αν δεχτούμε ότι ο θρησκευτικός ή ο εθνικός συγκερασμός οδηγεί σε φασιστική νοοτροπία, πρέπει να δεχτούμε ότι η απογύμνωση από πνευματικούς ή ηθικούς δεσμούς και η αποκοπή από δεσμούς και ρίζες δεν μπορεί παρά να καταλήγει επίσης σε πρωτοφανείς μορφές ανεξέλεγκτης δικτατορίας μαζικής αποδοχής.

Τη στιγμή, που ο φιλελευθερισμός δίδασκε το «κοινό συμφέρον» μέσω του αυτοματισμού, ο μαρξισμός υποσχόταν ότι ο ίδιος αυτοματισμός θα λειτουργούσε ως θεμέλιος λίθος για τη «γενική ελευθέρωση».

Η καθολική εκπαίδευση και η καθολική ψήφος έδειχναν τον επικείμενο «πανανθρώπινο κοσμοπολιτισμό εν μέσω μιας αιώνιας ειρήνης» λόγω της «άμβλυνσης των διαφορών» και της μεταμόρφωσης του κράτους από όργανο καταναγκασμού σε «μέσο διαχείρισης των πραγμάτων».

Ο Max Weber προέβλεπε ότι η ρώσικη επανάσταση θα κατέληγε στον γραφειοκρατικό ολοκληρωτισμό, μέσα απ' τον οποίο ξεπήδησε ο «νέος τύπος ανθρώπου»:

- τεχνικοποιημένος
- επαγγελματικά ειδικευμένος
- προσανατολισμένος προς την εκτέλεση μιας ειδικής λειτουργίας μέσα στο προσχεδιασμένο μηχανικό και οικονομικό πλαίσιο

Τα βιομηχανικά συγκροτήματα στη Σοβιετική Ένωση χτίστηκαν πάνω σε σκελετούς χιλιάδων κρατουμένων, ενώ τα βασανιστήρια έγιναν επίσημη μέθοδος ανακρίσεων για τους «εχθρούς του Λαού».

Πρόκειται για την κοινωνία ως «παθητικό εκτελεστικό όργανο», όπως δρα στο εργοστάσιο, στο Κόμμα ή στο Κράτος, με μέλη απογυμνωμένα από την αυθορμησία και διαφοροποιημένα μόνο ως προς την ιεραρχική τους θέση, κάτι που βέβαια γενικεύτηκε σε όλα τα κράτη μετά απ' όλες τις επαναστάσεις. Τα Θρησκευτικά Τάγματα έβλεπαν το Κράτος να οικειοποιείται την «εκπαιδευτική τους δραστηριότητα» μετονομάζοντάς τη σε «λαϊκή παιδεία».

Στην ουσία οι άνθρωποι απαλλάσσονταν από τις «εκκλησιαστικές χίμαιρες» και εισέρχονταν, ερήμην ή συνειδητά καλπάζοντας, στα «επιστημονικά θέσφατα». Άλλαζε το εκμαγείο του ολοκληρωτισμού, πρωταρχικό καθήκον του οποίου είναι να υπηρετεί την αυτο-διατήρησή του.

Μία τέτοια ιδιότυπη μορφή ολοκληρωτισμού διανύει τους τελευταίους αιώνες η ανθρωπότητα έχοντας θέσει στην πρώτη γραμμή δύο έθνη ως «αυτόκλητους θεούς προορισμένους ν' αλλάξουν τη μοίρα του Κόσμου», Αμερική και Ρωσία, τους οποίους ακολουθούν τυφλά στρατιές παγκόσμιων πλέον «πολιτών», ιδιότητα που δέχτηκαν αυτόματα και άκριτα, τασσόμενοι είτε στο μετερίζι της «εξόντωσης της αγριότητας & της πρωτόγονης ζωής» στην πρώτη περίπτωση, είτε στο προπύργιο της «εξόντωσης του πολιτισμού & της διαφορετικότητας» στη δεύτερη, παρακάμπτοντας σαφώς αμφοτέρωθεν την αξιοπρέπεια του Ανθρώπου, η οποία μόνο σε πλήρη ελευθερία μπορεί να αναδειχτεί.

Η ιδιαίτερη προσοχή, ας πούμε, με την οποία τιμούσαν οι αρχέγονες συνομαδώσεις τη γνώμη του αρχηγού τους, ο οποίος κατείχε εμπειρικές και όχι θεσμικές λειτουργίες εξουσίας, δεν οδηγούσε ποτέ σε σημείο, που να της επιτρέπει μετατροπή σε «λόγο προσταγής».

Με τον όρο «ελευθερία» στην ουσία κάθε κλώνος εννοεί την υπεράσπιση και διατήρηση των προνομίων του, τα οποία παρουσιάζει ως «κοινό συμφέρον».

Οι «υπέρμαχοι της Ανεξαρτησίας» σε κάθε «επαναστατικό διακύβευμα» βιάζονται να προτείνουν νέα «πολιτειακά σχήματα» με πρόσχημα τη «συστηματικότερη διεξαγωγή του αγώνα» αλλά ο βασικός λόγος είναι ο έλεγχος των στασιαστών = «rebels».

Το «*Habeas Corpus*» της αγγλικής επανάστασης, το οποίο πέρασε στα επί μέρους συντάγματα των ευρωπαϊκών χωρών και «κατοχυρώνει» το «*απαρβίαστο της ελευθερίας του ατόμου*», δεν είναι παρά μία επιτυχημένη μετάλλαξη του ολοκληρωτισμού, επειδή προνόησε να υπαγάγει κάτω από την έννοια της «*προδοσίας*» κάθε τι που στρέφεται κατά της ιθύνουσας κάθε φορά αρχής και να παρακρατεί την «*πλήρη κυριότητα*» της κατάφωρης παρεμβάσεως «*λόγω εκτάκτων αναγκών*», κάτι που καταλήγει σε αδιαφιλονίκητη κυριαρχία και ολοσχερή αυθαιρεσία έναντι του Ατόμου.

Πανομοιότυπα ο Στάλιν ήρε με συνοπτικές διαδικασίες την «*κομμουνιστική ελευθερία*», που υπόσχονταν οι Οκτωβριανιστές, υπό το πρόσχημα της «*καπιταλιστικής περικύκλωσης*», ενώ στην ουσία η «*εργατική πολιτική του προλεταριάτου*» συνιστά το κύριο όργανο της δικτατορίας, αφού οι εθνικοποιήσεις-συλλογικοποιήσεις, που προτάσσονται, είναι αφ' ενός στον εξωτερικό τομέα πολιτική ιμπεριαλιστική πρόκληση με κρατικό μονοπωλιακό καπιταλισμό και αφ' ετέρου στον εσωτερικό πολιτική εκφασισμού, πτώσης βιοτικού επιπέδου των εργαζομένων και εκμηδένιση της ελευθερίας & προσωπικότητάς τους.

«Θα ήταν πολύ ωραίο, αν με ένα απλό όχι, μπορούσαμε να εκμηδενίσουμε το παρελθόν.»

Αλλά το παρελθόν είναι στην ουσία ένα revenant, ένα φάντασμα που επιστρέφει δηλαδή» αναφέρει ο *Ortega y Gasset*.

Η ρήση αποτελεί εκ των πραγμάτων μία εγγενή και αξεπέραστη αντίφαση στην ιστορία της Νόησης, αν λάβουμε ως δεδομένη την τάση του ανθρώπου περιγραφής βαθμίδων οριοθέτησης, μέσα στο πλαίσιο των οποίων συγκρούονται αντινομικά συμφέροντα με διακύβευμα την «*ίση*» πρόσβαση στα Κέντρα Διακυβέρνησης.

Η οριοθέτηση στην εκάστοτε χρονική συγκυρία δεν είναι παρά ένδειξη θριάμβου του ολοκληρωτισμού και του μαζανθρώπου, ως στυλοβάτης, επειδή στη βάση των επιταγών της βρίσκεται η εξαφάνιση του συνανήκειν ετερόκλητων πράξεων & ατόμων, αυτό που εφαρμόζεται και σε όλα τα στρατόπεδα συγκεντρώσεως, όπου οι έγκλειστοι μετατρέπονται σε «*κομμάτια από αντιδράσεις*», όμοια και προβλέψιμα χωρίς ατομικότητα.

Οι μάζες, οι οποίες σε περιόδους ειρήνης δεν έχουν παρά να διαλέξουν ανάμεσα στην παθητική υπακοή & την άγωνα ανταρσία, ενώ στους Πολέμους η παρουσία τους είναι μηδαμινή, συγκροτούνται, αν και ερήμην τους, πάνω σε κυρωμένες σημασίες, οι οποίες επαναλαμβάνονται τελετουργικά εξασφαλίζοντας στους μετέχοντες το βίωμα της εξημέρωσης.

Κάθε φορά που βρισκόμαστε μπροστά σε εξεγέρσεις μαζικού χαρακτήρα, γινόμαστε απλώς μάρτυρες ενός απογοητευτικού παράδοξου: άνθρωποι με υπερκορεσμένο το «*αίσθημα πληρότητας*» από τις υποκατάστατες δραστηριότητες, που το ίδιο το Κράτος τους προσφέρει ως «*αντίδωρο υποταγής*», κατευθύνονται προς τη διάσπαση της μάζας, στην οποία μετέχουν, κάτι που οδηγεί αρχικά σε τμηματοποίηση αλλά με μαθηματική ακρίβεια εν τέλει ξανά στην επαναύξησή της.

Το γνωστό δίπολο συντηρητισμού - ριζοσπαστισμού δεν αφορά παρά στη διάθλαση των φατριασμών του ίδιου μαζανθρώπου, αφού με τις εντελώς επιφανειακές διαφορές του στην κάθε περίπτωση πορεύεται πάνω στην ίδια αίσθηση «*δυνάμεως*» αλλά και «*ανάγκη θριάμβου*» επί των «*άλλων*». Επειδή όμως αυτός ο «*άλλος*» είναι απλώς η άλλη όψη του, αυτο-ενθρονίζεται σε μία ικανοποίηση με τον εαυτό του και καταλήγει σε απομάκρυνση από κάθε φυσικό κριτήριο και κατ'εφαπτομένη έρμαιος μίας φαυλότητας, κατά την οποία είναι αδύνατη η κατάργηση της εξουσίας.

Ούτε η μέθοδος συνιστά «*παράγοντα αλήθειας*», επειδή τα πάντα συγκεκριμενοποιούνται και οριστικοποιούνται σε models κλειστού τύπου αναλόγως τα αίτια ή τους σκοπούς και το πλαίσιο μέσα στο οποίο διεξάγονται, Είναι ο «*αφηρημένος φορμαλισμός των επιστημόνων, όπου η Φύση γίνεται Σκιά των πραγμάτων*».

Ως εύλογο ερώτημα ή επιχείρημα διατήρησης της εξουσίας τους, οι «Ειδικοί» προβάλλουν το «πρόβλημα των κριτηρίων ελέγχου», στο οποίο ωστόσο απαντά ο Lakatos με τα «ουσιώδη κριτήρια, καθολικά και ανεξάρτητα από ερευνητική διαδικασία, αλλά βασισμένα σε φιλοσοφικές και πολιτικές αιτίες, επειδή οι κορυφές της επιστημονικής δραστηριότητας έχουν κοινά χαρακτηριστικά».

Τα κριτήρια, όταν οι άνθρωποι μπορούν να σκεφτούν απρόσκοπτα και ελεύθερα, δεν γίνεται να είναι «ορθολογικά», επειδή στο ανάγλυφο της Γης οι κουλτούρες είναι πάμπολλες και διέπονται από εντελώς διαφορετική προσέγγιση επί των πραγμάτων. Η μετάγγιση αίματος μπορεί να κρίνεται ως «Μάννα εξ ουρανού» για έναν προτεστάντη αλλά ως «εσχάτη αμαρτία» για ένα Μάρτυρα του Ιεχωβά.

Ο όρος «πολιτισμός» άλλωστε παραπέμπει στο επίκτητο «εφόσον οι μορφές της ανθρώπινης εμπειρίας και δράσης είναι τόσο ποικιλόμορφες, που δεν είναι δυνατόν να αναχθούν σε πανανθρώπινα βιολογικά χαρακτηριστικά» και κατ' επέκταση η έννοια αφορά σε όλα όσα βιώνουν, γνωρίζουν, αισθάνονται και κάνουν οι άνθρωποι ως κριτήρια με τα οποία διαχωρίζουν το αντικειμενικό από το υποκειμενικό και τα αξιολογούν στην καθημερινότητά τους. Οι παρεμβάσεις της επιστήμης ως «συγκρότηση» σηματοδοτεί ταξινόμηση σχέσεων, που μεταφράζονται σε προνόμια και αποκλεισμούς.

Πρόκειται για ολοκληρωτική διαδικασία, όταν γενικοποιείται ένα «πρόβλημα», το οποίο δεν αφορά τελικά εξ ίσου όλους τους κατοίκους του πλανήτη, επειδή δεν πληρούνται οι βασικές αρχές της Ηθικής:

- «Ωφελείν»
- «Μη βλάπτειν»
- «Αυτονομία»
- «Δικαιοσύνη»

«Οι κάτοικοι δεν επιτρέπεται να επαναπαύονται στους θεσμούς. Αντιθέτως οφείλουν να επαγρυπνούν, να διορθώνουν ή και να επεμβαίνουν στα επιστημονικά επιτεύγματα αφαιρώντας τους τη χρηματοδότηση, περιορίζοντας την επίδρασή τους στην εκπαίδευση, περιορίζοντας ή παραμερίζοντας εντελώς, όταν κρίνεται ανήθικη-άχρηστη-βλαβερή, την ακαδημαϊκή ελευθερία», αναφέρει ο Feyerabend.

Ολοκληρωτική είναι επίσης και η τακτική Πολιτειολόγων ή Κοινωνιολόγων, όταν με «ορθολογικά» κριτήρια «κρίνουν ή συγκρίνουν» θεσμούς & ήθη διαφορετικών εθνότητων.

Ομοίως κάποιοι άνθρωποι εμπιστεύονται περισσότερο τη θεραπευτική δύναμη της φύσης παρά την επιθυμία βιοϋδραυλικών να τους «μεταποιήσουν με κόψιμο, κάψιμο, ράψιμο, πριόνισμα ή δηλητηρίασμα».

Και σίγουρα Κανείς δεν γίνεται να αποφανθεί για την υπεροχή της μίας ή της άλλης παραδόσεως, επειδή η «επιστημονική γνώση» δεν είναι παρά ένα προϊόν προς πώληση από τους επιστήμονες και πρέπει να επαφίεται αυστηρά στο Άτομο, αν θα το αγοράσει ή όχι, πόσω μάλλον που αφορά κυρίως σε «*reductionibus ad absurdum* = εις άτοπον απαγωγές» χωρίς ηθική ούτε καν αισθητική.

Διαφορετικά είναι σαν να παραβιάζουμε την ιδιωτική εστία των εν δυνάμει «αγοραστών», αφού κρίνεται το Άτομο ως «άξιο προστασίας» και πλείστοι μνηστήρες τσακώνονται για το νταβατζιλίκι.

Από τη γέννηση ο άνθρωπος συνιστά ένα «πεδίο δοκιμών», πάνω στο οποίο επιβάλλονται κυβερνητικά προγράμματα και «επιστημονικές μέθοδοι» και όταν τολμήσει να «αγανακτήσει ή να αρνηθεί» κλείνεται σε φυλακή ή σε ψυχιατρείο, καθαρά κρατικές δομές καταστολής.

Αλλά και στην καθημερινότητα οι ανθρώπινες σχέσεις ερευνώνται και κρίνονται «επιστημονικά», πράγμα που έχει ως επακόλουθο να χάνεται η ικανότητα του να κατανοούμε τον Άνθρωπο, επειδή τον μετατρέπουμε αυτόματα σε «αντικειμενικό σύστημα» και σύμφωνα με τα «επιστημονικά παράσιτα», που έχουν κατακλύσει τον εγκέφαλο, τον υποβάλουμε σε γενικεύσεις και τον παρατηρούμε για να τις επαληθεύσουμε.

Από την Ιερά Εξέταση στην κάθε Association, αλήθεια πόσο «τυχαίος» είναι ο χαρακτηρισμός των «επιστημονικών συντεχνιών» ως Εταιρείες.

Πρώτος ο Alexis de Tocqueville, ταξιδεύοντας στην Αμερική για να παρατηρήσει τη Δημοκρατία ως πολιτειακή πρόταση, διέβλεψε πάραυτα τους κινδύνους, που εκπορεύονται από τον θεσμό του πλειοψηφικού συστήματος, το οποίο, δύναται να καταστεί εξίσου τυραννικό όσο και τα αριστοκρατικά ή ολοκληρωτικά καθεστώτα.

Διέβλεψε ότι ο γραφειοκρατικός συγκεντρωτισμός διοικήσεως υποκαθιστά στην ουσία τον κάτοικο της κάθε επικράτειας, πολιτογραφημένο Ον Κράτους πια, υποτάσσοντας τις ενέργειές του σε συγκεκριμένη ομοιογένεια.

Δημιουργείται τοιουτοτρόπως μία κοινωνική αστυνόμευση, που επιβλέπει κάθε λεπτομέρεια του βίου και καταστέλλει μικροαναταραχές διατηρώντας το σώμα των κατοίκων σ' ένα status quo δια μέσω της ρυθμικότητας των διεκπεραιώσεων, η οποία λειτουργεί ως αδιόρατη ασφαλιστική δικλείδα συμμορφώσεως, αποκαλούμενη πλέον ωστόσο από κυβερνήτες και πολίτες «ευνομία», μέσα απ' την οποία απορρέουν δυνατότητες και δικαιώματα.

Η «δυνατότητα» όμως «μόνο αρνητικό περιεχόμενο μπορεί να έχει» σύμφωνα με τον Καστοριάδη, όταν παρουσιάζεται ως τέτοια από την εξουσία, ενώ στην ουσία είναι δημιούργημά της. Η «δυνατότητα» προσφέρεται από το κράτος ως «κλειστό δεδομένο», μέσα στο οποίο επιτρέπεται να κινηθεί ο κάτοικος. Η ευρεία πραγματικότητα όμως είναι Υπάρχον ακαθόριστο, μέσα απ' το οποίο αναδύονται συνεχώς μορφές κι επομένως το Ον δεν μπορεί παρά να είναι και αυτό απροσδιόριστο στη φυσική του μορφή.

Η προβολή «δυνατοτήτων» λοιπόν προσφέρει μία μονοκυτταρική ουτοπία, η οποία δεν αφήνει χώρο, ώστε να γεννηθούν νέες μορφές αλλά κλώνοι της αρχικής δομής του κράτους, κάτι που διαποτίζει όλες τις σχέσεις μέσα στο καθορισμένο πλαίσιο. Αυτό ακριβώς συνέβη ως διαδικασία σε όλες τις ιστορικές επαναστάσεις, που υπόσχονταν ρήξη με το παλιό καθεστώς. Στην πραγματικότητα από τη δολοφονημένη μοναρχία ξεπήδησε ένας ασπόνδυλος κλώνος της, που κατάφερε όμως να πείσει ακριβώς επειδή το είδος καταπίεσης που έφερε στα σπλάγχνα του, δεν ανιχνευόταν ως εικόνα παρόμοια στη μνήμη.

Ο Fascio Littorio, ο Πέλεκυς, πέρασε εύκολα από τα χέρια της Marianne, σύμβολο της Γαλλικής Επανάστασεως, στους Fasci Siciliani, αγρότες εξεγερμένοι στη Σικελία το 1893 κι από 'κει στο Fasci di Combattimento του Μουσολίνι.

Κανείς δεν ήθελε να παραδεχτεί αμέσως μετά το Κραχ ότι στο Βερολίνο οι «Sturmabteilung», Τάγματα Εφόδου που ίδρυσε ο Ernst Röhm = συνεργάτης του Χίτλερ, δεν διέφεραν σε τίποτα από τους Rotfrontkämpferbund = μονάδες Κομμουνιστών, όταν αμφότεροι διαδήλωναν για «εθνική & κοινωνική απελευθέρωση», η οποία συνιστά το νέο όχημα συμμόρφωσης, τουτέστιν έναν άμορφο κλώνο του Ολοκληρωτισμού.

Αυτό φαίνεται αρκετά έντονα και από την εμμονή των ανθρώπων να αντιρροπήσουν την υποταγή τους στην κάθε είδους και επιπέδου πολιτική εξουσία με τη επικέντρωση της «αντίστασής» τους κατά των Θρησκειών. Στην ουσία μεθοδεύεται δηλαδή από το Κράτος το νόημα της καταπίεσης.

Κάθε φορά θέτεται ένας στόχος κατάκτησης στις μάζες, «εξάλειψη φυλετικών διακρίσεων» ή «ισότητα των φύλων», ο οποίος ωστόσο αναδεικνύει ακριβώς στο σημείο της επίτευξής του το απατηλόν της «προσδοκώμενης απελευθέρωσης».

Πράγματι παρατηρούμε γύρω την πλειονότητα των ανθρώπων να έχουν αποκηρύξει ό,τιδήποτε πιο ευγενές και υψηλό στα ιδεώδη και ταυτοχρόνως να καυχώνται για την «εχθρότητά τους απέναντι στη θρησκεία». Είναι αυτό που εκφράζει ο Ernst Bloch για τον χριστιανικό μεσσιανισμό, όταν αναφέρει ότι «Μόνο ένας άθεος μπορεί να είναι καλός χριστιανός και μόνο ένας χριστιανός μπορεί να είναι καλός άθεος».

Αυτή είναι άλλωστε η διαδικασία της κλωνοποίησης, που αναφέρθηκε πριν. Ο Ολοκληρωτισμός δημιουργεί τα αντίγραφα του εις το διηνεκές κι επομένως κάθε που οι μάζες περνούν το κατώφλι ενός προκαθορισμένου από την εξουσία στόχου, έτσι όπως τους δίδεται τεχνηέντως για να αφιονίζεται ευκολότερα η υποταγή τους με essence «επαναστατικού διακυβεύματος», ρίχνει στην επικαιρότητα έναν νέο κλώνο.

Όταν ο Immanuel Kant χαρακτήριζε τον Διαφωτισμό ως «έξοδο από την ανωριμότητά μας», διασαφηνίζει ότι «ανωριμότητα» είναι η «βούληση του ανθρώπου να αποδέχεται την εξουσία πάνω του» και όριζε τη διαδικασία επισημαίνοντας ότι «βρισκόμαστε σε κατάσταση ανωριμότητας» όταν:

- ένα βιβλίο αντικαθιστά τη νόησή μας
- ένας πνευματικός ηγέτης παίρνει τη θέση της συνείδησής μας
- ένας γιατρός αποφασίζει για τη δίαιτά μας

Αν και ο ίδιος ο Kant θεωρεί ως «ηθική τελειότητα» την ηθελημένη υπακοή στους κοινωνικούς νόμους και περιορίζει την Ελευθερία στο πλαίσιο του Κράτους Δικαίου, με αυτόν τον τρόπο προειδοποιούσε, για τον επερχόμενο κλώνο του Ολοκληρωτισμού, που θα σκίαζε την ανθρωπότητα, και αυτός είναι το επιστημονικό θέσφατο, το οποίο στηρίζεται πάνω στην ίδια οδηγία «Μη συλλογίζεσθε, μόνο να ακολουθείτε τις εντολές».

Η Επιστήμη δεν έφερε τη γνώση ως Ελευθερία αλλά συγκεντρώνοντας τη στρατιωτική πειθαρχία, την πολιτική εξουσία, τη θρησκευτική αυθεντία και απογυμνώνοντας τη γνωστική διαδικασία από την εμπειρία και την αίσθηση, κατασκεύασε εκ νέου συγκεκριμένη συνθήκη επιρροής αλλά και έκφρασης της μαζικής συνειδητότητας, ώστε να εκτινάξει στην ουσία τον βαθμό δυνάστευσης στο μέγιστο.

«Φαντασία δεν είναι ο συνδυασμός δεδομένων προς παραγωγή νέας παραλλαγής αλλά η ικανότητα του θέτειν νέες μορφές, του δημιουργεί για λογαριασμό μας έναν κόσμο» διατεινόταν ο Καστοριάδης. Το «Είναι & το Αναπαριστών» του Foucault δηλαδή, στο μεταίχμιο των οποίων το πνεύμα αποκτά υπόσταση, επειδή όταν η ελευθερία περιοριστεί καθολικά στο ένα ή στο άλλο, πράγμα που επιχειρεί να επιβάλει το κάθε αντίγραφο Ολοκληρωτισμού, αποστεώνεται και δημιουργούνται Θεολογίες προσωρινής απελευθέρωσης, οι οποίες συμπαρασύρουν τεράστιες μάζες, πάνω στις οποίες επικάθονται ηθικολογικές καταγγελίες σωφρονισμού. Κατά συνέπεια ο Διαφωτισμός οικοδομείται πάνω σε μία «τυραννική μάζα», όπως αναφέρει ο Tocqueville. Ένα «πολιτικό ζώο» δηλαδή, που δεν χειρίζεται μεν «τα άχαρα μέσα, αλυσίδες & απαγχονιστές» αλλά εγκαθιστά την πληκτική και επικίνδυνη «ομοιομορφία απόψεων», η οποία μπορεί να σε οδηγήσει στην αγχόνη, αν διαφωνείς.

Κατά συνέπεια η επιστήμη ως «βασικός πρόξενος» του Διαφωτισμού σηματοδοτεί μία ιστορική μεταβολή, η οποία επηρεάζει τον πολιτικο-κοινωνικό βίο των ανθρώπων ή όσα «συνιστούν την ανθρωπότητα των ανθρωπίνων όντων», όπως ευφυώς αναρωτιέται ο Foucault;

Η απάντηση είναι τόσο περίπλοκη όσο και απλή. Ο Διαφωτισμός απενοχοποιεί τον άνθρωπο ως προς την αντικειμενικοποίησή του. Από τα Ιερατεία των Θρησκειών μπόρεσε πια να μετατοπιστεί στα Ιερατεία των «Ειδικών». Η ίδια μανία διεκδίκησης «αυθεντίας» είναι, η οποία απαιτεί το «μη-αμφισβητήσιμο» για λογαριασμό της.

Στην προσπάθειά του ο άνθρωπος να ξεφύγει από τις διαμορφωμένες αξίες, δεσποζόμενες από την πίστη σ' έναν υπεραισθητό κόσμο με κέντρο τον Θεό και δορυφόρους του τις «*veritates aeternae = αιώνιες αλήθειες*»:

- αυθεντικοποιεί τον εαυτό του ως αυθυπόστατο υποκείμενο. Θέτει ως αξίωμα έναν «Αυτόνομο Λόγο», ο οποίος δεν είναι πλέον υποχρεωμένος να λογοδοτεί στην Εμπειρία.
- λογικοποιεί το υπόλοιπο Σύμπαν ως παθητικό αντικείμενο έξω από αυτόν. Μετατρέπει τη Φύση δηλαδή σε «άμορφο υλικό» και μάλιστα προορισμένο να υποταχθεί στη Βούλησή του.

Το επηρμένο «*ego cognito*», που επιφυλάσσει αυθαίρετως ο άνθρωπος για τον εαυτό του, τον εξοβελίζει από τον Κόσμο, όπως τον θεωρούσαν ως Ολότητα οι μεγάλοι τραγικοί ποιητές, μέσα στην οποία το κάθε Ον εντάσσεται ως αφηρημένη & ελεύθερη ατομικότητα, και τον περιορίζει, απογυμνωμένο πλέον από τη χαοτική ποικιλία εμπειρικών συμβεβηκότων, σ' ένα *imperium in imperio*, αυτό της ιστορικής χειραφέτησης.

Βρέθηκε ξαφνικά χαμένος μέσα σ' έναν κόσμο από «πράγματα και γεγονότα», τα οποία αφ' ενός πρέπει να συμμαζέψει με τρόπο ώστε να διαιωνίσει την εγγυρότητα της «υπεροχής» του και αφ' ετέρου αυτά τον χωνεύουν μετατρέποντάς τον σε όργανο μιας Λογικής και ενός Μηχανισμού.

Ο Άνθρωπος ως «αυτόκλητος τιμωρός» αναλαμβάνει την «εξυγίανση» κάθε ανθρώπινης δραστηριότητας:

- υποβάλλοντάς τες σε νόμους παραγωγής ή κατανάλωσης
- κολλεκτιβοποιώντας τες σε αμφίβολες και αυθαίρετες ερμηνείες
- επεμβαίνοντας στον ορισμό της φύσης του ανθρώπου
- σχεδιάζοντας την «ανακατασκευή» του

Η Τεχνολογία πλέον έχει αναλάβει τον ρόλο του Μεγάλου Αδερφού κι ένα είδος αναγκαστικού ηδονισμού διαφεντεύει τους ανθρώπους, οι οποίοι είναι εγκλωβισμένοι σε μία «υποχρεωτική χαρά», που ευνουχίζει την κριτική ικανότητα και δεν επιτρέπει αμφισβητήσεις.

Τα Ανθρώπινα Δίκτυα = Human Area Networks = HAN είναι η υποδούλωση του 21ου αιώνα, κατά την οποία το σώμα χρησιμοποιείται ως «αγωγός δεδομένων υψηλής ταχύτητας».

Το εμφύτευμα τεχνολογίας RFID είναι ήδη γεγονός και επιτρέπει τον εντοπισμό αλλά και την καθοδήγηση ανθρώπων.

Κάθε μορφή σχέσης αναγάγεται πλέον στη μεσολάβησή της από δίκτυα ηλεκτρονικών συσκευών.

Ο άνθρωπος, που τόσο καυχήθηκε για την υποκειμενικοποίησή του ως κυρίαρχος έναντι όλων των «αντικειμένων», υποβιβάζεται τώρα πια σε απλό «χρήστη» των δικτύων ή σε «αναγνώσιμο κώδικα» από το Brain Computer.

Ο ιδανικός τρόπος μετάλλαξης του ανθρώπου είναι η «κυριάρχηση & κατοχή» της παιδικής ηλικίας, κανάλι απ' το οποίο μπορεί να περάσει ακόμη και η «ανατομική ή γενετική επέμβαση για την πλήρη αλλαγή του φαινότυπου».

Ο μετα-ανθρώπινος κόσμος είναι ένα πεδίο διασταύρωσης διαφορετικών τεχνικών υπερεξειδικεύσεων και της συνακόλουθης διόγκωσής τους μέσα από την ασυδοσία της παγκοσμιοποιημένης αγοράς.

Το ανθρώπινο σώμα είναι «πεδίο δοκιμών» και ο,τιδήποτε φυσικό δεν εξυπηρετεί, επειδή, αν αντιμετωπιστεί ως τέτοιο, «φυσικό» δηλαδή, δεν θα έχει ανάγκη την «παρέμβαση» των «ειδικών» για να το «φτιάξουν», τριπλής σημασίας απαίτηση:

- το σώμα καθίσταται εξαρτημένο από γιατρούς, μηχανικούς, τεχνικούς και ψυχολόγους για να λειτουργήσει πλέον κι επομένως το Κράτος δεν «ανησυχεί» για «απρόβλεπτες» καταστάσεις ελευθερίας, σημειωτέον εδώ ότι η ελευθερία μόνο υπό όρους φυσικού είναι οντολογικά υπαρκτή
- οι «ειδικοί» αυξάνουν το κοινωνικό τους γόητρο ως ενορχηστρωτές της λειτουργίας του σώματος
- η αγορά λιπαίνεται αδιαλλείπτως από το χρήμα, που ρέει στις επιστημονικές στάνες για να αλλάξουν το φυσικό σε «διαφορετικό»

Είναι ιδιαίτερα ανησυχητικό το γεγονός, ότι τα ολοκληρωτικά καθεστώτα, παρ' όλα τα εμφανή εγκλήματα, στηρίζονται από τις μάζες, οι οποίες, αν και παρουσιάζονται ως «θύματα προπαγάνδας ή πλύσης εγκεφάλου» από επιστήμονες και πολιτικούς, «είναι πολύ καλά πληροφορημένες για τα τεκταινόμενα», όπως διαπιστώνεται σε αρχεία μυστικών αναφορών πάνω στην κοινή γνώμη σε περιόδους γενοκτονιών και εγκλημάτων.

Βασική μέριμνα όλων των ολοκληρωτικών μεθόδων, αν και σίγουρα διαπιστώνονται διαφορές επιβολής μεταξύ τέτοιων καθεστώτων, είναι:

- η «διόρθωση της σκέψης» των διαφωνούντων
- η «αναμόρφωση των εγκεφάλων» για το «κοινό καλό»
- η δημιουργία «φυτωρίων επανάστασης» μέσω εκπαιδευτικής τυποποίησης των παιδιών
- η τροποποίηση προσωπικότητας και φαινοτύπου μέσω χημικών παρεμβάσεων
- η διεθνοποίηση των οργανωτικών τακτικών τους
- ο επεκτατισμός & καθολικοποίηση της ιδεολογικής τους σκοπιάς
- οι αποκάλυπτες εκκαθαρίσεις «αντιφρονούντων»
- ο μετασχηματισμός των πληθυσμών σε υπάκουες μάζες
- η διαμόρφωση «επίσημης εκδοχής» και
- ο χαρακτηρισμός κάθε διαφορετικής κρίσης ως «φανταστικής συνωμοσίας»
- η συνειδητή δομή αλληλοεπικαλυπτόμενων λειτουργιών

Οι Κλώνοι του Ολοκληρωτισμού, αν και είναι καχύποπτοι μέχρι παραφροσύνης με όλους, επιδεικνύουν εμπιστοσύνη μεταξύ τους. Τρανό παράδειγμα ο Στάλιν, ο οποίος, ενώ υποψιαζόταν όλους όσους βρίσκονταν στα ανώτερα κλιμάκια του Κόμματος και σχεδίαζε να τους εξοντώσει, χάρισε την εμπιστοσύνη του στον Χίτλερ.

Μπορεί η Μνήμη να είναι «αντικειμενότροπη» ή «συλλογική»;;

Εκ φύσεως είναι μία «εικόνα», είτε με την πλατωνική ερμηνεία ως «παρούσα αναπαράσταση ενός πράγματος απόντος», είτε με την αριστοτελική ως «προγενέστερα αντιληπτό, αποκτημένο ή μαθημένο πράγμα», κι επομένως παρουσιάζεται ως θεμελιωδώς αυτοπαθής.

Διαφορετικά ομιλούμε για ένα ξένο σώμα, που διεμβολίζει τη Νόηση και επιβάλλεται σημασιολογικά και πραγματολογικά στο νόημα.

Τίποτα δεν χαρακτηρίζει καλύτερα τους Κλώνους του Ολοκληρωτισμού, όσο η εκπληκτική ταχύτητα με την οποία λησμονούνται και η εκπληκτική ευκολία με την οποία αναπληρώνονται.

Αν ο Βολταίρος χαρακτήρισε τον Λουδοβίκο, και δικαίως, με το «*L' État, c'est moi*» στηλιτεύοντας τον δεσποτισμό του, σίγουρα μπορούμε να αποδώσουμε στον Marx το «*Η Διεθνής είμαι εγώ*» καταδικάζοντας τον ως μονοπωλητή της ιστορικής συνείδησης με δικτατορική συμπεριφορά και το «*Το προλεταριάτο είμαι εγώ*» στον Proudhon, ο οποίος, αν και αρχικά απέρριψε τον συγκεντρωτικό ολοκληρωτισμό του Marx, προχώρησε στην ίδια λογική επιβολής πάνω στις μάζες.

Εκκλησία, Επιστήμη και Τεχνολογία διαξιφίζονται σθεναρά για το ποιός θα έχει το άγιο δισκοπότηρο του σωτήριου θαύματος, της «*ιδεολογίας της προόδου*» και του Μύθου του Φρανγκεστάιν.

Ο «*Homo Sapiens*», που ξεκίνησε ως ένας «*Homo Ludens*» = «*Άνθρωπος-Παιχνίδι*» του Johan Huizinga κατήντησε απλώς «*Homo Faber*» = «*Άνθρωπος-Κατασκευαστής*», που συρρικνώνει τις «*δυνατότητές*» του στη «*δημιουργία Ιστορίας*» και στον κανιβαλισμό του Άλλου.

Ήταν απλώς μια «*επιθυμητική μηχανή, που ανασαίνει ζεσταίνει, τρώει, χέζει, γαμάει...*», όπως τον εξηγούσε υποτιμητικά ο Deleuze

Μετά τον Β' Παγκόσμιο η ανθρωπότητα έμοιαζε να έχει ειρηνεύσει κάτω από τη σωφρονιστική σκιά της ατομικής-πυρηνικής βόμβας.

Στις μέρες μας η ανθρωπότητα «*ειρηνεύει*» υπό τη ράβδο της Μαζικής Μεσολαβητικής Επικοινωνίας σε τεράστια κυκλώματα hard core, μέσα στα οποία στοιχειοθετείται και χωροθετείται η ανθρώπινη εμπειρία, αφού καταστρατηγηθεί η υπόστασή της και ανανεωθεί σημειολογικά.

Τι είναι Γνώση λοιπόν;;

- Ο Πλάτωνας την όρισε ως «*τεκμηριωμένη και αληθή πεποίθηση*»
- Ο John Locke είπε: «*Μου φαίνεται λοιπόν, ότι η γνώση δεν είναι άλλο από την αντίληψη για τη σύνδεση και συμφωνία ή την αντίθεση και διαφωνία, που βρίσκεται ανάμεσα σε δύο ιδέες μας. Σ' αυτό λέω συνίσταται η γνώση*».
- Ο Καντ την όρισε ως «*ένα σύνολο από αναπαραστάσεις, οι οποίες έχουν γεννηθεί στο εσωτερικό της συνείδησης και οι οποίες έχουν συγκριθεί και συνδεθεί μεταξύ τους*».
- Ο Heidegger ισχυρίζεται ότι «*η φαντασία είναι η τρίτη πηγή της ανθρώπινης γνώσης μετά την αισθητικότητα και τη διάνοια και είναι εκείνη ακριβώς που επιτελεί τη σύνθεση ανάμεσα σ' αυτές τις δύο ικανότητες*».

Προσωπικά θα έλεγα ότι τουλάχιστον σίγουρα η Γνώση αποκλείεται να είναι «*κάποιο σύνολο ιδεών αποδεκτό από κάποια κοινωνική ομάδα*», όπως επίσης αποκλείεται να είναι «*τα ad hoc πεδία κατασκευής και εμπορίας παρασίτων*», που λιμνάζουν στους εγκεφάλους και δυναστεύουν τους ανθρώπους, για τον απλό λόγο ότι μια τέτοια προσέγγιση αποτελεί δόμηση πλαισίου κι επομένως εμποδίζει την ευρύτητα της Γνώσης.

Στην τελική προτιμώ τον σχιζοφρενικό περίπατο στην Απεραντοσύνη του Απείρου παρά τη νευρωτική ξάπλα σ' ένα ντιβάνι ορισμένο από το Κράτος...

Το έργο «*Τυφλόμυγα*» επιχειρεί να καταδείξει μέσα από ιστορικά γεγονότα την ταύτιση της Εξουσίας με κάθε μορφή εγκλημάτων, όπως διενεργούνται υπό κάθε μορφή πολιτεύματος.

Η Εξουσία ενεργεί για τη διατήρησή της, με συμφιλιωμένες εν τέλει όλες τις αποκλίνουσες ερμηνείες της, οι οποίες προπαγανδίζουν απλώς την πραγμάτωση της κοινής τους μορφής...

Βιβλιογραφία:

- Γεωργαλάς Γεώργιος, «*Η προπαγάνδα*», 8η Ανατύπωση. Αθήνα 2008.
- Διαμαντίδης Αντώνης, «*Λεξικό των -ισμών*», Εκδόσεις Γνώση, Αθήνα.
- Καστοριάδης Κορνήλιος, «*Η άνοδος της ασημαντότητας*», μτφρ Κώστας Κουρεμένος, Εκδόσεις Ύψιλον, Αθήνα 2000.
- Καστοριάδης Κορνήλιος, «*Η φανταστική θέσμιση της κοινωνίας*», μτφρ Σωτήρης Χαλικιάς & Γιούλη Σπαντιδάκη & Κώστας Σπαντιδάκης, Εκδόσεις Κέδρος, Αθήνα 1978.
- Κοκκινάκης Γιάννης, «*Εξουσία και Ελευθερία*», Πανεπιστημιακές Εκδόσεις Κρήτης, Ηράκλειο 2012.
- Κονδύλης Παναγιώτης, «*Μελαγχολία και πολιτική*», Εκδόσεις Θεμέλιο, Αθήνα 2002.
- Μαργαρίτης Δημήτρης, «*Οι εκλεκτικές συγγένειες των Ολοκληρωτισμών*», Εκδόσεις Τροπή, Μάρτιος 2017.
- Μπακαλάκη Αλεξάνδρα, «*Η εκπαίδευση εις τα του οίκου και τα γυναικεία καθήκοντα*», Ιστορικό Αρχείο της Ελληνικής Νεολαίας, Αθήνα 1987.
- Μπιτσάκης Ευτύχης, «*Η φύση στη διαλεκτική φιλοσοφία*», Εκδόσεις Σύγχρονη Εποχή, Αθήνα 1978.
- Παπαϊωάννου Κώστας, «*Μάζα και Ιστορία*», Εναλλακτικές Εκδόσεις, Αθήνα 2003.
- Παπαϊωάννου Κώστας, «*Ο Άνθρωπος κι ο Ίσκιος του*», Εναλλακτικές Εκδόσεις, Αθήνα 1951.
- Πλάτων, «*Κρατύλος*», Απόδοση Λαθύρης Γιώργος & Μαρία Μαραγκού, Εκδόσεις Ηλιοδρόμιον, Αθήνα 2015.
- Ράπτης Θεοφάνης, «*Τεχνο-Φεουδαρχία*», Εκδόσεις Έσοπτρον, Αθήνα 2007.
- Σιμόπουλος Κυριάκος, «*Βασανιστήρια και εξουσία*», 6η Ανατύπωση, Εκδόσεις Πιρόγα, Αθήνα.
- Συλλογικό, «*Έννοιες και όροι του Κορνήλιου Καστοριάδη*», Εκλογή Γιώργος Πολίτης & Καλλιόπη Κατσιφαρέα & Μαρία Κλη, Εκδόσεις Βιβλιοπέλαγος, Αθήνα 2013.
- Arendt Hannah, «*Η Ανθρώπινη Κατάσταση*», μτφρ Στέφανος Ροζάνης & Γεράσιμος Λυκιαρδόπουλος, Εκδόσεις Γνώση, Αθήνα 1986.
- Arendt Hannah, «*Το Ολοκληρωτικό Σύστημα*», μτφρ Γιάννης Λάμπας, Εκδόσεις Ευρύαλος, Αθήνα 1988.

- Bakunin Mikhail, «Ζωικότητα και ανθρωπότητα», μτφρ Γιώργος Βρισιμιτζάκης, Εκδόσεις Αγράμπελη, Αθήνα 1978.
- Baudrillard Jean, «Η διαφάνεια του Κακού», μτφρ Βασίλης Πατσογιάννης, Εκδόσεις Πλέθρον, Αθήνα 2019.
- Bauman Zygmunt, «Σπαταλημένες ζωές», μτφρ Μάρκος Καρασαρίνης, Εκδόσεις Κατάρτι, Αθήνα 2005.
- Bloch Ernst, «Ο Αθεϊσμός στον Χριστιανισμό», μτφρ Γιατζάκης Πέτρος, Εκδόσεις Άρτος Ζωής, Αθήνα 2019.
- Bull Hedley, «Η άναρχη Κοινωνία», μτφρ Ηρακλεία Στροϊκού, Εκδόσεις MacMillan Press, Αθήνα 2009.
- Camus Albert, «Επαναστατημένος Ανθρώπος», μτφρ Τζούλια Τσακίρη, Εκδόσεις Μπουκουμάνη, Αθήνα 1971.
- Canett Elias, «Μάζα και εξουσία», μτφρ Αγγελική Βερυκοκάκη, Εκδόσεις Ηριδανός, Αθήνα.
- Castells Manuel, «Πόλη και κοινωνία», Επιμέλεια Παντελής Λαζαρίδης, Εκδόσεις Νέα Σύνορα, Θεσσαλονίκη 1980.
- Chalmers A., «Τι είναι αυτό που το λέμε επιστήμη;», μτφρ Γιώργος Φουρτούνης, Πανεπιστημιακές Εκδόσεις Κρήτης, Ηράκλειο 2007.
- Corey Robin, «Φόβος», μτφρ Ιουλία Πενταζού, Εκδόσεις Αλεξάνδρεια, Αθήνα 2010.
- Deleuze Gilles, «Καπιταλισμός και Σχιζοφρένεια», μτφρ Βασίλης Πατσογιάννης, Εκδόσεις Πλέθρον, Αθήνα 2016.
- Feyerabend Paul, «Γνώση για ελεύθερους ανθρώπους», μτφρ Γιάννης Τζαβάρας, Εκδόσεις Σύγχρονα Θέματα, Θεσσαλονίκη 1986.
- Foucault Michel, «Αυτό δεν είναι μία πίπα», μτφρ Γιώργος Σπανός, Εκδόσεις Πλέθρον, Αθήνα 1998.
- Foucault Michel, «Η αρχαιολογία της γνώσης», μτφρ Κωστής Παπαγιώργης, Εκδόσεις Πλέθρον, Αθήνα 2017.
- Foucault Michel, «Τι είναι Διαφωτισμός», μτφρ Στέφανος Ροζάνης, Εκδόσεις Έρασμος, Αθήνα 1988.
- Garaudy Roger, «Η Ελευθερία», μτφρ Φωφώ Σακελλάρη & Σωτήρης Τούντας, Εκδόσεις Editions Sociales, Αθήνα 1960.
- Heywood Andrew, «Πολιτικές Ιδεολογίες», μτφρ Νίκος Μαραντζίδης, Εκδόσεις Επίκεντρο, Αθήνα 2007.

- Hume David, «Πραγματεία για την ανθρώπινη φύση», μτφρ Μαρία Πουρνάρη, Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα 2005.
- Joll James, «Οι Αναρχικοί», μτφρ Νίκος Μπαλής, Εκδόσεις Επίκουρος, Αθήνα 1975.
- Kaczynski Theodore, «Η βιομηχανική κοινωνία και το μέλλον της», μτφρ Σωτήρης Γιαννέλης, Εκδόσεις Έξοδος, Αθήνα 2019.
- Kracauer Siegfried, «Η μάζα ως διάκοσμος», μτφρ Γιώργος Σαγκριώτης, Εκδόσεις Πλέθρον, Αθήνα 2018.
- Kuhn Thomas, «Η δομή των επιστημονικών επαναστάσεων», μτφρ Γ. Γεωργακόπουλος & Β. Κάλφας, Εκδόσεις Σύγχρονα Θέματα, Αθήνα.
- Landstreicher Wolfi, «Από την πολιτική στη ζωήαλλάσσοντας», Ψηφιακές Εκδόσεις Theanarchistlibrary, Αθήνα 2021.
- Mumford Lewis, «Ο μύθος της Μηχανής», μτφρ Βασίλης Τομανάς, Εκδόσεις Νησίδες, Αθήνα 2005.
- Ordine Nuccio, «Η χρησιμότητα του άχρηστου», μτφρ Ανταίος Χρυσοστομίδης, Εκδόσεις Άγρα, Αθήνα 2014.
- Ortega y Gasset, «Η εξέγερση των μαζών», μτφρ Χρήστος Μαλεβίτσης, Εκδόσεις Αρμός, Αθήνα 2010.
- Paxton Robert, «Η ανατομία του Φασισμού», μτφρ Κατερίνα Χαλμούκου, Εκδόσεις Κέδρος, Αθήνα 2006.
- Popper Karl, «Τι είναι η διαλεκτική;», μτφρ Στ. Δημόπουλος, Εκδόσεις Βάνιας, Θεσσαλονίκη.
- Ricoeur Paul, «Η Μνήμη, η Ιστορία, η Λήθη», μτφρ Ξενοφών Κομνηνός, Εκδόσεις Ίνδικτος, Αθήνα 2013.
- Sidorov Marten, «Τι είναι ιστορικός υλισμός», Εκδόσεις Σύγχρονη Εποχή, Αθήνα 1982.
- Sorel Georges, «Οι Ψευδαισθήσεις της Προόδου», μτφρ Φανή Παπαδοπούλου, Εκδόσεις Γνώση, Αθήνα 1990.
- Tocqueville Alexis, «Η Δημοκρατία στην Αμερική», μτφρ Βασιλική Καζάντζη, Εκδόσεις Α. Καραβία, Αθήνα 1987.
- Tocqueville Alexis, «Το Παλαιό Καθεστώς και η Επανάσταση», μτφρ Ανδρέας Παππιάς, Εκδόσεις Πόλις, Αθήνα 2006.
- Althusser L, «Lénnin et la philosophie», Editions Maspéro, Paris 1972.

- Bachelard Gaston, «*La formation de l'esprit scientifique*», Editions Vrin, Paris 1964.
- Badiou Alain, «*Le concept de modèle*», Editions Maspéro, Paris 1969.
- Foucault Michel, «*La Volonté de savoir*», Editions Gallimard, Paris 2006.
- Foucault Michel, «*Surveiller et punir*», Editions Gallimard, Paris 1993.
- Séverac Claire, «*La Guerre secrète contre les peuples*», Éditions Kontre Kulture, Paris 2015.
- Souvarine Boris, «*Staline*», Éditions Gérard Lebovici, Paris 1985.

Κείμενο: Ευαγγελία Τυμπλαλέξη

Το γυροσκόπιο αντίληψης της Ευαγγελίας Τυμπλαλέξη
Οδυνάται για τα κακώς κείμενα στον Πλανήτη.
Νιώθει να πάλλεται
Σε χώρο μαγνητικά απομονωμένο
Και η πυξίδα έχει χαθεί...